

ЧАСТЬ I.

Историята на града и неговата ОКОЛНОСТЪ.

ВСТЪПЛЕНИЕ.

**Общъ географиченъ прѣгледъ: орографиченъ скелетъ на
Сливенско, неговитѣ води и равнини.**

Сливенъ, едникия старъ градъ въ югоизточна България съ славянско име, се намира въ единъ отъ тритѣ южни п-ва на европейския континентъ, тѣй нарѣчения Балкански П-въ, — най-бурния и най-интересния отъ тѣхъ. Областъта, въ която е разположено Сливенско, е позната въ древностъ и римско врѣме подъ широкото име Тракия (Thracia), извѣстна още въ срѣднитѣ вѣкове подъ името Романия (Romania), при турцитѣ — Румелия, частъ отъ нея слѣдъ освобождението — Източна Румелия, а днесъ, просто — Южна България.

Частъ отъ тая Тракия, която днесъ влиза въ югоизточна България, прѣзъ тракийския периодъ е спадала въ земитѣ на тракийския народъ Одризитѣ. Сѣверозападнитѣ имъ покрайнини често се чуватъ и подъ името Астика, а прѣзъ римския периодъ — Хемимонтусъ, дори така и прѣзъ византийския, а при славяно-българитѣ — Загора. Бившия Сливенски окръгъ обгръщаше голѣма частъ отъ тая областъ, и не току тѣй случайно, по-нататкъ, край понятието „Сливенско“, прилагано за околията съ центръ Сливенъ, наврѣмени ще употребяваме това понятие и за цѣлия кѣтъ между югоизточния Балканъ, морето и турската граница до Сакара.